Ừ Chắc Vậy

Tôi có anh bạn tên Hoàng, biệt hiệu "Hoàng chắc vậy". Vì bạn tôi ba phải vô cùng! Hỏi anh cái gì, câu trả lời cố hữu của anh vẫn là: “Ừ! Chắc vậy”. Anh không bao giờ nói không, không bao giờ biết lắc đầu. Cái gì cũng gật, hỏi gì cũng ừ, lại bồi thêm tiếng “chắc vậy” cho nó chắc!

Bạn tôi vốn đẹp trai, con nhà giầu, lại học hành giỏi giang. Bà mẹ anh quý anh lắm, nở mày nở mặt vì con, đi đâu cũng dắt anh đi, nhất là lại nhà mấy bà bạn có các cô con gái đang kén chồng, tìm chồng. Vì các người bạn bà mẹ anh săn đón, niềm nở vô cùng, trọng vọng bà mẹ anh quá mức. Bà nào cũng muốn bắt anh làm rể, cầu cạnh bà mẹ anh, nói ướm cho bà mẹ anh biết, muốn cái gì cũng được.

Bà có tiệm vàng, giàu nứt đố đổ vách, nói nhà có 3 tiệm vàng, sẽ cho cháu Oanh hai tiệm. Bồi thêm chiếc Mercedes cho hai cháu chúng nó đi dung dăng dung dẻ. Trời Sài Gòn nóng quá, để hai đứa chúng nó lái xe ra Cấp tắm biển cho mát. Bà khác nói:

“Sời! Vàng gì! Vàng giả cả! Có bao nhiêu mà bầy đặt! Nhờ trúng số mới có tiền được mầy năm mở tiệm vàng, sắp sửa hết sạch trắng tay bây giờ! Cháu Hoàng nó học Y, con bé Hoa nhà tôi học Dược, có phải xứng đôi vừa lứa không. Chồng mở phòng mạch, vợ mở tiệm thuốc Tây, tiền vào như nước, cần gì tiền bố mẹ nữa. Việc gì phải lái xe ra Cấp. Xây ngay căn nhà trên núi ở bải Dứa nhìn ra biển, rồi tậu thêm căn nhà trên Đà Lạt nữa mấy hồi!”

Một bà khác, chồng quyền thế, hét ra lửa, mửa ra khói, lắc đầu bảo với bà mẹ anh bạn:

“ Cháu Hoàng ra trường , sẽ bị trưng tập ra đơn vị. Dạo này tình thế ghê quá, nhiều nguy hiểm. Ông nhà tôi có thể thu xếp để cháu tốt nghiệp xong là sang Mỹ du học ngay. Vừa bảo đảm sinh mạng, lại có đường học thêm, rồi về nước cháu vào trường Y Khoa giảng dạy, có phải an toàn lại ngon lành hơn nhiều không!"

Thấy bà mẹ Hoàng có vẻ bùi tai, mấy bà kia dèm ngay:

“Ối giời! Chị không để ý á? Con Liễu nó tướng xấu lắm! Gò má cao thế kia, lại thêm nốt ruồi thương phu trích lệ nằm sờ sờ trên mặt. Chị đứng gần không ngửi thấy gì à? Con Liễu nó bị bệnh hôi nách nặng lắm. Hai vợ chồng cho nó sang Nhật chữa mãi mà có hết hôi nách đâu. Chị mà rước con Liễu về cho thằng Hoàng là có ngày chị lại phải khóc câu “Lá xanh đi trước lá vàng con ơi!”. Chớ có tham chuyện quyền tước của ông bà đó mà mà hối không kịp đó nhá!"

Bạn Hoàng của tôi có biết gì mấy chuyện gả bán, chác của, dành giựt mình của mấy bà bạn mẹ anh đâu. Anh ba phải, mẹ bảo anh đi đến xem mắt mấy cô Hoa, cô Liễu, cô Oanh, rồi thêm cả chục cô gì gì đó, anh cũng chiều lòng mẹ đi cùng. Hỏi anh cô nào được, anh nói: “Ừ! Cô nào cũng được” Hỏi anh cô nào xinh, anh nó: “Ừ, chắc cũng xinh”. Hỏi cô Liễu có hôi nách không, anh bảo: “Ừ! Chắc vậy!”.

Bà mẹ anh chán quá nhưng vẫn tiếp tục dắt anh đi hết nhà này đến nhà khác, xem mặt hết cô này đến cô nọ. Vì giản dị là bà mẹ anh sướng lắm. Công phu đẻ được thằng con sáng giá như vậy, được bao nhiêu đám trọng vọng mời mọc, không uổng công nuôi nấng nó ăn học thành tài. Nên cứ thế bà mẹ anh lôi anh đi hết nhà này đến nhà khác.

Rồi đùng một cái, một hôm tôi nhận được thiệp cưới của anh. Đám cưới anh xuề xòa, không có tí gì sang trọng, như làm qua quít cho xong. Bà mẹ mặt mày ủ dột, trông thất vọng ra mặt. Hoàng bạn tôi thì tỉnh bơ, như người không có chuyện gì quan trọng trên cõi đời này, đám cưới cũng được, không có cũng không sao. Lấy ai cũng được, có sao đâu! Vì cô dâu nhan sắc trung bình, không đẹp không xấu, chỉ được cái khá sexy. Bố mẹ cô dâu trông kém cỏi, bình dân, tầng lớp chắc phải gọi là nghèo! Vì có vẻ sung sướng ra mặt, thấy con gái mình lấy được anh chồng bảnh bao, nhà giàu, lại sắp ra bác sĩ. Sui gia thì mặt mày

sưng sỉa, hầm hầm với đám nhà gái, như sẵn sàng gây lộn!

Vì quả tình nhà trai có lý do để tỏ vẻ giận dữ, khinh khi nhà gái! Giản dị là bụng cô dâu đã to như cái trống chầu, đi đứng khệ nệ như sắp lâm bồn đến nơi! Bạn Hoàng tôi chắp tay sau đít như người bàng quang, đi dự đám cưới ai khác, không phải của mình. Bố mẹ anh nói gì anh cũng gật. Bố mẹ cô dâu phân bua với anh điều gì, anh cũng gật gật, không sao. Cô dâu hối thúc anh gì đó, anh cũng gật, không hề một lần lắc đầu. Có lẽ trong đời anh, chưa bao giờ anh nói ba chữ "Ừ! Chắc vậy!" nhiều đến như thế!

Sau này tôi có hỏi anh tại sao lại lấy cô vợ này. Anh trả lời:

"Moa ra Cấp chơi. Gặp em mặc đồ tắm sexy quá. Rồi em làm quen với moa. Rủ moa đi ăn cua bể, canh chua cá lóc. Moa gật đầu ngay đi theo em. Rồi đưa em về khách sạn. Em hỏi, có muốn ngủ với em không? Moa gật đầu: "Ừ! Cũng được!".

Vài lần như thế là em mang bầu. Hỏi moa có muốn lấy em làm vợ không? Moa bảo: "Ừ! Chắc vậy". Thế là xong! Rồi làm đám cưới. Có sao đâu!"

Bao nhiêu năm không gặp lại anh bạn Hoàng. Một ngày sang Cali mới biết anh bây giờ giầu lắm. Nhưng biết tính anh bạn tôi, chỉ làm phòng mạch qua ngày qua tháng, làm sao mà giàu được. Hóa ra chỉ nhờ bà vợ anh giỏi giang, sang Mỹ buôn bán nhà cửa trúng mối, phất lên vùn vụt. Bây giờ thì giầu quá rồi! Hỏi anh chuyện đám cưới ngày xưa, anh cười:

"Có số cả toa à! Mẹ moa đi chọn vợ cho moa mà có ra làm sao đâu. Moa chỉ Ừ! Chắc vậy! vài lần nên mới lấy vợ moa bây giờ. Ai dè vợ moa giỏi quá toa ơi! Định mệnh xếp đặt hết đó toa! Ừ chắc đúng như vậy đó toa à!